

gen; de havde kun søgt ham, fordi de „havde hørt noget om“, at han vilde paatage sig ved en Omregulering af Aaløbet at sænke Vandstanden i Engarealerne deromkring. Dersom dette forholdt sig rigtigt, sagde de, vilde de for deres personlige Vedkommende muligvis ved Lejlighed tage Sagen nærmere under Overvejelse. I det hele prægedes deres Udtalelser af en beregnende Forsigtighed og en smaalig Mistro, der stod i besynderlig Strid med Skikkelsernes Kraft og Holdningens Selvfølelse. Skønt det tydelig fremgik af de Spørgsmaal, de rettede til Per, at de havde sat sig endog meget grundigt ind i baade Sagens tekniske og juridiske Side, vilde de stadig give det Udseende af, at de kun kendte Forslaget ganske løseligt; og da den ene af dem engang lod et Ord falde om Muligheden af et nyt Mødes Sammenkaldelse, skyndte den anden sig at tilføje, at det jo endnu var meget tvivlsomt, om der vilde komme noget ud heraf; hvorefter den første rent ud erklærede, at han for sit Vedkommende ikke troede, der var nogen Stemning for Sagen.

Da de var gaaet, havde Per nærmest Indtryk af, at de var kommen for at forberede ham paa et endeligt Afslag. Men Hofjægermesterinden, for hvem han bagefter gengav Samtalen, og som kendte Bøndernes Forhandlingsmaade bedre, lykønskede ham og sagde med en lille vovet Latter, at han nu godt kunde tage Maal af sin Bryllupsskjorte. Ogsaa i Præstegaarden gav man ham det bedste Haab; og det varede heller ikke længe, før det rygtedes, at de to Mænd var rejst til København for at tale med Egnens Rigsdagsmand om at skaffe et Tilskud fra det Offentlige til Arbejdets Udførelse.

Per tilbragte efterhaanden det meste af sin Dag i Præstegaarden, og Inger overvandt efterhaanden sin Skyhed og gav sig for hvert Besøg mere uforbeholdent hen i sine Følelser for ham. Hun kom vel ingensinde ud af sin ligevægtige Ro og blev gerne lidt mut, naar han kyssede hende; men til Gengæld kunde hun være helt rørende i sin Omhu for ham. Naar han kom dertil i daarligt Vejr, sørgede hun altid for straks at skaffe ham en varm Drik, som hun saa tvang ham til at sluge næsten kogende; og naar han gik eller kørte bort om Aftenen, tog hun gerne ved